

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 591/2014
24.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Р.Ј. из Б., чији је пуномоћник В.Т., адвокат из Л., против туженог Друштва за приватно обезбеђење G.s.s. ДОО Б., чији је пуномоћник Ј.А., адвокат из Б., по заменичком пуномоћју и В.С., адвокат из Л., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3178/13 од 15.01.2014. године, у седници већа одржаној дана 24.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3178/13 од 15.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 3514/10 од 01.04.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је као незаконито поништено решење туженог број 1206/08 од 31.03.2008. године. Ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиоца врати на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, а ставом трећим изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 295.750,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 3178/13 од 15.01.2014. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу овлашћења из члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09), који

се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана на коју ревидент указује, јер су разлози о одлучним чињеницама јасни и без противуречности и у складу са изведеним доказима, па побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, а оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог, распоређен на пословима радника физичко-техничког обезбеђења, по основу Уговора о раду од 22.12.2005. године. Препорученом пошљком од 24.03.2008. године тужилац је писмено упозорен о постојању разлога за отаказ уговора о раду из разлога што је 07.02.2008. године приликом редовне контроле, мерењем присуства алкохола у крви утврђено 0,6 промила. У поступку није утврђено када је тужилац примио ово упозорење, а према његовој тврдњи то је било 31.03.2008. године када се писмено изјаснио на наводе из упозорења. Оспореним решењем број 1206/08 од 31.03.2008. године тужиоцу је отказан Уговор о раду од 22.12.2005. године из разлога наведених и у упозорењу.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев.

Према одредби члана 180. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" број 24/05), послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1. - 6. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отаказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења.

Поштујући ову правну норму, тужени послодавац је био дужан да, с обзиром да је тужиоцу стављена на терет повреда радне обавезе из члана 179. тачка 2. Закона о раду, поступи у смислу цитиране одредбе члана 180. Закона о раду.

Имајући у виду чињенично утврђење, правилан је закључак нижестепених суда да је тужени повредио право тужиоца на одбрану од отказног разлога који му се ставља на терет. Наиме, без обзира на околност одбијања пријема упозорења од стране тужиоца и прибијања упозорења на огласну таблу суда, тужени је препорученом пошљком од 24.03.2008. године упутио тужиоцу упозорење о постојању отказног разлога. То даље подразумева да је том доставом тужиоцу дат рок од пет радних дана за изјашњење, који у смислу цитираног члана 180. Закона о раду почиње да тече од дана достављања.

У конкретном случају, тужени није пружио доказ да је испоштовао процедуру достављања упозорења ни по Закону о раду (уколико би се применила процедура о достављању аката о отказу уговора о раду), нити је доказао да је

достављање извршио на начин и по правилима прописаним Законом о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС", број 30/10).

Како је тужилац то упозорење примио 31.03.2008. године, од ког датума је и његово изјашњење, као и оспорено решење, то није протекао рок прописан чланом 180. став 1. Закона о раду за давање изјашњења пре отказа уговора о раду, каквог су мишљења и нижестепени судови.

Из наведених разлога је одлучено као у изреци на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става другог истог члана, јер се образлагањем ревизијске одлуке не би постигло ново тумачење права, а у ревизији се понављају жалбени разлози које другостепени суд правилно оценио.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**